

Kerstklokken Canon

Voor 2 blokfluiten

Tekst Julie Teusse

muziek H. de Jonge

(Overgen. uit „Groot Kinderkerstboek” - uitg. Voorhoeve, Den Haag.)

Ze kòn het niet laten, telkens moest Rita onder het dek kijken naar haar benen, die drie dagen geleden uit het gips waren gekomen. Maanden geleden waren beide knieën geopereerd; maar of ze ooit weer normaal zou kunnen lopen?

Stokkebenen — dacht ze bitter, terwijl ze wanhopig keek naar de magere, krachteloze staken met de gehavende huid, door het schuren van de gipsrand.

Om haar heen roesde het hele kinderziekenhuis. De patiëntjes van de „benen”afdeling bewogen zich met hun diverse karretjes, rolstoelen en loopfietsen tussen de verpleegsters en helpsters, die de afdelingen versierden.

Morgen was het kerstfeest. Feest? Niet voor Rita. Hoe kon je feestvieren als je zo teleurgesteld bent. Drie dagen geleden had dokter Fennema het gips eraf gehaald en waren er röntgenfoto's genomen. Hoewel de dokter anders bijna elke dag op de afdeling kwam, had ze hem al die dagen van rusten en wachten nog niet gezien. Hij had zeker slecht nieuws voor haar!

Zuster Geertje zei wel dat het zo druk was met opereren omdat dokter na de kerstdagen met vakantie ging, maar als Rita naar haar benen keek, sloeg de angst om haar hart.

Ze verveelde zich ook zo, omdat ze in bed moest blijven tot dokter was geweest. Anders reed ze met haar rolstoel, zich voortbewegend met behulp van de grote wielen, overal heen als haar HBS werk klaar was. Naar de vriendelijke portierster, een jonge invalide vrouw die altijd wel een praatje had. Of naar de oude grijze linnenzuster, waar ze soms zat te handwerken, terwijl de zuster bandjes en knopen aanzette en vertelde uit haar lange leven.

Nu kon ze niets. Wéér keek ze onder de dekens en de aanblik van de ongelukkige benen sloeg al haar verwachtingen de bodem in. Nooit zou ze kunnen lopen als andere meisjes. Lopen, fietsen, in zon, wind en regen.

— Wat doe je toch onder de dekens? — vroeg zuster Ida van de kleuters naast haar kamertje, die juist voorbijkwam met een doos rode klokken.

— Niets, zuster — zei ze braaf, opduikend.

Bah, al die glazen wanden, iedereen zag je. Hoe kon ze verlangen naar haar eigen knusse hokje thuis. Thuis, dat ze al bijna een jaar niet had gezien en dat zo ver van het ziekenhuis was, zodat vader en moeder maar een enkele keer konden komen.

— Ziezo — hoorde ze zuster Geertje bij de kleuters zeggen — de kleuters moeten naar bed en de groten de zaal af. Het is zo erg mooi, hoor. — Rita had het wel leuk gevonden om zo dicht bij de kleintjes te zijn. Ze

had ze de laatste weken kerstliedjes geleerd, maar de laatste dagen was er van zingen niets meer gekomen. Ze had er geen moed voor.

Om acht uur ging plotseling in het hele gebouw het licht uit, alleen de waaklampen bleven branden. Toen werden de elektrische kaarsen ontstoken in de enorme spar in de voortuin. Een prachtig gezicht, dat Rita even afleidde van haar getob. De radio speelde heel zacht adventsmuziek, af en toe zong een mooi koor. De kaarsjes in de kleine kerstbomen op de afdelingen werden nu ook aangestoken.

Toen naderde heel langzaam door de lange gang een optocht. Enkele brancards, hoog opgeladen met pakjes en rondom bezet met grote, brandende kaarsen, werden voortgeduwd door zusters om wie een hele stoet

van dokters, zusters en helpsters zwermden om alles uit te delen. En daar was ook dokter Fennema, deftig in een donker pak met een witte bloem in zijn knoopsgat. Ze zag hem hier en daar een praatje maken.

Er schoot een pijn door haar heen van angstig verwachten.

Het duurde een hele tijd voor de optocht bij haar kamertje was. Toen kwam dokter binnen met een bakje fruit en een boek van het ziekenhuis en een groot pak van thuis, waardoor haar de tranen in de ogen sprongen.

— Weg met die tranen — zei dokter vrolijk. — Ik kom je een mooi kerstcadeau brengen. Hier . . . — en hij legde een paar elleboogkrukken, glanzend van nieuwigheid, op haar bed. — Je benen zijn in orde, je moet alleen met veel oefeningen op de goede manier leren lopen. —

— Met die lelijke stokkebenen? — vroeg Rita ongelovig.

De dokter lachte. — Ja, wat zijn ze lelijk, he, en over een jaar zijn ze even mooi als van andere meisjes. Behalve de littekens, maar dat heb ik toch netjes gedaan, of niet soms? —

Rita knikte, ze kon geen woord uitbrengen. Ze wist hoe het gaan zou, eerst oefenen, dan met krukken, veel zweet zou het kosten, maar ze zou

weer kunnen lopen, gewoon lopen na enige tijd! Ze kon het zich nog niet indenken.

Met een hartelijk klopje ging dokter Fennema verder, na een verstikt uitgebrachte kerstwens van Rita te hebben aangehoord. Hij lachte haar maar eens vriendelijk toe en begreep het allemaal wel.

Boven Rita's hoofd zong het koor:

*'k Lag machteloos gebonden
Gij komt en maakt mij vrij . . .
O, ze wist best dat deze woorden meer betekenden dan bevrijd worden van machteloze benen, maar toch was het net*

of ze voor haar werden gezongen.

Daar begon een warme mannenstem: *Hest op uw hoofden, poorten wijd!* En toen was het of Rita's hart wijd openging om het Christuskind te ontvangen, of ze nu pas kerstfeest ging vieren.

Ze bedacht, dat ze de pakken morgen, samen met de kleintjes, zou uitpakken. Hoe zou ze met hen zingen!

Morgen kerstmis, heerlijk, heilig kerstfeest . . .

En toen, vermoeid van alle angst en vreugde, viel ze plotseling in slaap. Het was een verbaasde zuster Geertje die de krukken en de ongeopende pakken van het bed lichtte en haar behoedzaam instopte.

— Gelukkig kind — zei ze zacht.

Marian Hesper-Sint.